

Гражданската отговорност на медиатора за вреди, възникнали в резултат от процедурата по медиацията

Civil Liability of the Mediator for Damages Resulting from the Mediation Procedure

Юлия Раданова¹

SUMMARY

The article examines the mediator's civil liability for damages resulting out of the conducted mediation procedure. The current national legislation does not directly regulate the mediator's liability in such cases, which raises a question about the circumstances that trigger such responsibility. The rare references of the trial cases to the techniques of Amicable Dispute Resolution also do not put forth this issue before the national courts and, hence, there is no case law on this matter. All this justifies the need for added research on the topic to outline theoretically the circumstances which may prompt the mediator's liability and to suggest a further regulation.

---

¹ Доктор Юлия Раданова, хоноруван преподавател към Университета за национално и световно стопанство, radanova@imeus.bg (Julia Radanova, LLD, part time assist. prof. at the UNWE, Radanova@imeus.bg).

KEY WORDS

Mediation; Civil Liability; Mediator; Damages

Увод

Настоящото изследване има за цел да разгледа някои проблеми, свързани с гражданската отговорност на медиатора за провежданите от него медиационни процедури. При това, като се тръгва от нейната същностна характеристика, се проследяват различните ѝ правни аспекти като правоотношение, възникнало в резултат от специфично правонарушение² – неизпълнението на задълженията на медиатора. Особено внимание се отделя на начина, по който тя е уредена в други правни системи, в това число и в Решение от 26.06.2016 г. на съда в Палермо (Италия). То я ангажира за случай на унищожаване на постигнатата спогобба при проведен медиационен процес. Като цяло настоящият анализ акцентира на спецификата в отношенията между медиатора и всяка от страните, както и на характера на тези отношения, когато такава отговорност е възникнала.

1. Характерни особености на правоотношението между медиатора и страните в медиационния процес

Правоотношението, в което се намира медиаторът със страните в процеса, може най-общо да бъде определено като договорна връзка, за която законът не е поставил изискване за форма и която възниква с иницирането на процеса по медиация независимо дали страните ще съставят или не изричен договор. Всъщност така възникналото правоотношение между медиатора и страните съставлява един ненаименуван

---

² А. Кожухаров. *Облигационно право. Общо учение за облигационното отношение*. София, Юриспрес, 2002.

договор, придобил популярност като „споразумение за медиация“. Неговото договорно естество намира своята обосновка в общата нормативна уредба, която не предвижда специален процесуален ред за медиационния процес и не въвежда материалноправни изисквания относно посочения договор. Предвид това със сключването на споразумението между медиатора и страните било в устна, писмена форма или чрез конклюдентни действия, между тях възниква облигационно правоотношение³. Именно наличието на облигационни права, *ergo* съответното вземане на всяка от страните по спогодбата към медиатора, следва да бъде анализирано с цел извлечането на характера на неговата отговорност. Първо, както вече бе посочено, самото унифициране на процеса по медиация може да бъде квалифицирано като ненаименуван договор, който страните сключват в еманация на договорната им свобода по чл. 9 от ЗЗД. Той обаче всякога би съдържал задълженията на медиатора съгласно чл. 10 от Закона за медиацията (ЗМ), а именно да изслушва страните, без да предостава съвети, да съблюдава принципите на независимостта, безпристрастността и неутралността, като се оттегли от процеса при възникване на съмнения относно тяхното спазване. Тук се включват и предвидените по чл. 23 до чл. 34 от Наредба № 2 от 15.03.2007 г.⁴ задължителна информация относно медиацията, която следва да се предостава на страните; създаване на благоприятна обстановка за обсъждане на спорните въпроси; обезпечаване доброволното участие и сключване на евентуално извънсъдебно споразумение за прекратяване на процеса; прекратяване на процеса при съмнения за неговата неетичност⁵ или незаконосъобразност; наличие на конфликт на

³ А. Калайджиев. *Облигационно право. Обща част*. София, Сиби, 2020, с. 38.

⁴ Наредба № 2 от 15 март 2007 г. за условията и реда за одобряване на организациите, които обучават медиатори; за изискванията за обучение на медиатори; за реда за вписване, отписване и заличаване на медиатори от единния регистър на медиаторите и за процедурните и етични правила за поведение на медиатора.

⁵ Чл. 29 от Наредба № 2 от 15.03.2007 г. въвежда в дискрецията на медиатора правомощието да прекрати процеса по своя преценка при условие, че счита процедурата за нарушаваща етичните правила. Цитираната разпоредба обаче не конкретизира какво следва да бъде разбираемо пог

интереси между медиатора и страните, за което последните следва да бъдат информирани; опазването на поверителността на процедурата. Независимо от заложените в Закона и Наредбата задължения те не са гостатъчни, за да бъде квалифицирано правоотношението като законово установено. Напротив, освен уредените задължения, посочени по-горе, не са налице други елементи на възникващо правоотношение, необходими за определянето му. Следва да бъде прието, че то възниква в резултат от сключения договор, независимо дали е в изрична писмена, или устна форма или пък посредством конклюдентни действия. Респективно отговорността на медиатора за воденето на процеса може да бъде регламентирана в конкретните клаузи на съответното споразумение, независимо дали е във връзка с изпълнението на предвидените в ЗМ задължения, или в някои от конкретните клаузи на самото споразумение. Така и на базата на чл. 9 ЗЗД страните са овластени да предвидят конкретни негативни правни последици в случай на нарушение на едно или друго задължение от страна на медиатора. Практичността на това обаче е силно ограничена предвид факта, че въпросното споразумение се подготвя от медиатора и същият вероятно не би залагал завишена степен на своята отговорност.

2. Характеристика на отговорността на медиатора за вредите, възникващи в медиационния процес

Преди да се разгледат някои отделни хипотези на отговорността на медиатора за вредите от неизпълнение на задълженията му за водене на процеса по медиация, е необходимо да се отбележи, че същата има договорен характер. По своята същност тя съставлява отговорността на медиатора за вредите, които са причинени вследствие от неизпълнени-

---

етика, още повече че етиката не съставлява норма на поведение, а напротив – законодателната техника стипулира използването на морала в случай на позоваване към подобен тип норми.

ето на предшестващото му договорно задължение в процедурата⁶. На база на това следва да бъде безспорно установено наличието на валидно правоотношение между страните и медиатора.

Предвид, че интересът от изпълнението на споразумението по медиация на практика се състои в това да бъде проведен самият медиационен процес при спазване на дължимите принципи, то теоретично може да бъде прието, че всяка от страните (било участниците, било медиаторът) носи отговорност за вредите, намиращи се в пряка и непосредствена връзка с неизпълнението на нейно задължение. Всъщност тези вреди най-често могат да бъдат свързани с действието или бездействието на медиатора като основна страна, на която е възложена отговорността за ръководенето на процедурата, която респективно носи приоритетно договорните задължения по споразумението. Винаги му се състои в неполагането на дължимата професионална грижа, която включва спазването на принципите, предвидени в ЗМ и Наредбата. Паралелно с това някои автори⁷ приемат изобщо за съотношението между деликтите и контрактите, че макар договорната отговорност да не изключва деликтната такава, увреденият би могъл да търси обезщетение по свой почин или чрез деликтен, или чрез договорен иск, или посредством тяхното кумулиране. Други автори⁸ възприемат позицията, че съставите на договорната и деликтната отговорност се изключват и не се конкурират като засягащи различен интерес – позитивен и негативен. Това, поставено в контекста на отговорността на медиатора, води до заключението, че същият отговаря за вредите, настъпили в резултат от нарушаването на позитивния интерес от провеждането на медиационната процедура именно с въпросния медиатор, ползващ се от доверието и на двете страни. Въз основа на това можем да отбележим, че всяко неизпълнение на дължимата професионална грижа от страна на медиатора в конкретен процес

---

⁶ Апостолов, И. *Облигационно право. Част 1: Общо учение за облигацията.* София, Изд. на БАН, 1990, с. 93.

⁷ Кожухаров (2002), с. 322 – 323.

⁸ Калайджиев (2020), с. 386.

накърнява именно този интерес на участниците, поради което и ангажира отговорността му като трето, независимо лице.

Следва да бъде направено и уточнението, че макар споразумението да може принципно да лимитира отговорността, подобно ограничение не би имало приложение в случаите на умисъл или груба небрежност на медиатора (чл. 94, ал. 2 от ЗЗД). Грубата небрежност от своя страна би намерила проявление в случаите на нарушение на принципите на процеса или неспазване на етапите му, в това число и в случай че медиаторът наруши задължението си да не предоставя правни съвети на която и да е от страните или изготви от тяхно име споразумението, с което процесът приключва. Интерес в тази насока представлява начинът на определяне на вредите, настъпили от простия факт на предоставяне на правен съвет или оформяне на споразумението, постигнато от страните, както и тези от предоставянето на погрешен правен съвет или от изготвянето на недействително споразумение. Тук обаче приложимата правна уредба не адресира подобна отговорност на медиатора – респективно може да бъде заключено, че ще намерят приложение общите постулати на договорната отговорност, като размерът на вредите ще зависи от степенята на вината, положената грижа и предвидимостта на настъпилите вреди (съгласно чл. 82 от ЗЗД)⁹.

Оттук можем да изведем концепцията и за една по-специфична грижа, която медиаторът дължи във връзка с водените от него процедури и може да бъде наречена „грижата на добрия медиатор“. Тя накратко означава пълното спазване на принципите и етапите на процедурата от страна на медиатора и съобразяването му със стандартите за воденето на медиацията, което отразява не просто добросъвестното изпълнение на поетите задължения, но и съблюдаването на цялостно етично отношение към страните и изхода от процедурата. Преди това обект на неговата отговорност в случаите на неспазване на гореизложеното биха били единствено

---

⁹ Апостолов (1990), с. 338.

предвидимите и преки вреди, възникнали в резултат от неизпълнението на който и да е от аспектите на вменената му професионална грижа.

3. Поправяне на вредите, възникнали в резултат от неизпълнението на задълженията на медиатора

Важно е да се уточни, че с приемането на по-висока професионална грижа, която медиаторът дължи, ще се увеличи и размерът на договорната му отговорност. Общото правило, че обезщетението при договорната отговорност се определя в зависимост от причинените вреди, които са могли да бъдат предвидени, освен ако длъжникът е бил недобросъвестен, следва да бъде подкрепено и спрямо медиатора. Приложението му в случаите на ангажиране отговорността на медиатора обаче би изисквало установяването на точния обем на професионална грижа, която е била дължимата в конкретния случай и която респективно не е била положена.

Интерес в тази насока представлява съдебно решение от 26.06.2016 г. на съда в Палермо (Италия), което прогласява за нищожна спогодба, постигната с медиация, а медиаторът и медиаторската организация, където членува, се осъждат за вредите от нищожността.

Конкретният случай засяга постигната спогодба за делба на наследство, която е била сключена без участието на всички наследници по закон, относно имущество, неподлежащо на погълба и при неспазване на дължимата форма. Прогласената нищожност, за която е ангажирана договорната отговорност на медиатора, е оценена като пряка и непосредствена последица от допуснатата от него груба небрежност и некомпетентност в установяването на наследниците, които е следвало да участват в процеса на делба. Правното основание, използвано от съда, за да достигне този извод, е чл. 1228 от Италианския граждански кодекс, че изпълнителят по договор за услуга носи отговорността за вредите, възникнали в резултат от некачественото ѝ изпълнение. Всъщност с решението си италианският съд възприема становището,

че медиацията е услуга и като при всяка друга съответният доставчик ще носи отговорност за качеството. В конкретния случай и предвид факта, че страна по делото е била самата медиаторска организация, към която е членувал медиаторът и към която страните са се обърнали изначално, съгът отива една стъпка по-далеч и приема, че именно тя носи гаранционната отговорност за действията на медиатора – неин член.

Подобно виждане, от една страна, подкрепя твърдението, че медиаторът носи по същество договорна отговорност за действията си в процеса. От друга, обаче поставя много широки рамки, в които тя се простира, включително и тези за нужния правен анализ и определянето кръга от заинтересовани наследници. Интерес в тази насока е и фактът, че в дадената ситуация всяка от страните е участвала с упълномощен от нея адвокат, които съвместно са изготвили текста на споразумението. Адвокатите обаче по никакъв начин не са дали основание на съда да заключи, че грубата небрежност от страна на медиатора следва да бъде намалена поради съпричиняване, дължащо се именно на непредоставяне на правна помощ от тяхна страна. Напротив, италианският съд приема, че грубата небрежност е била проявена от страна на третото, независимо лице – медиаторът, именно поради факта, че същият не е установил дължимите страни, които е следвало да участват в процедурата по делба. Това становище съдържа задължението на водещия процедурата да определи с точност участниците в медиацията като първа негова отговорност, макар процесът да е добровolen и в него да могат да участват единствено страните, които са проявили воля за това.

Ratio на италианските магистрати е, че медиаторът е професионалист и работи по занятие с конфликти и като такъв той трябва да определи онези участници, без които процесът не може да се развива. В резултат се заключава, че отговорността на съответната медиаторска организация е до размера на заплатеното по нищожната спогодба между страните, постигната по медиацията, ведно с всички законни лихви, дължими от момента на плащането до нейното пълно възстановяване. Тук е от значение, че все пак съгът не

постановява връщане на запламеното възнаграждение за процедурата по медиация, макар че същото е поискано, като е аргументирана неговата пълна недължимост поради некачественото изпълнение.

Отговорността на медиатора в светлината на това съдебно решение може да бъде поставена в контекста на българското национално законодателство. На този етап няма достъпна съдебна практика в страната, съгласно която да е била ангажирана отговорността на медиатора за вредите, възникнали в резултат от постигнато споразумение като последица от процеса. В тази връзка внимание следва да бъде отгледено на чл. 10, ал. 5 и 6 от ЗМ, съгласно който медиаторът не отговаря за непостигането на споразумение, а в случай на постигането му – за неговото изпълнение. Случайно или не цитираната разпоредба не адресира последиците, които биха настъпили в случаите на порочно споразумение между страните на едно или друго основание, извършено със съдействието на медиатора при неспазване на неговите задължения. Респективно хипотезата от решението на италианския съд изглежда да не е законодателно установена в ЗМ. Това означава, че в случай на сходен фактически състав, българският съд ще бъде поставен в ситуация да изследва аналогични аргументи и да прецени степенята на отговорност, която медиаторът следва да носи и вредите, които ще подлежат на обезщетение. Би могло да се приеме, че запламеното по нищожното споразумение, сключено в процедура по медиация, не може да съставлява пряка вреда в непосредствена връзка с неизпълнението на конкретно задължение на медиатора, тъй като порочното споразумение не е възникнало непосредствено в резултат от нарушението на задълженията на медиатора, а е опосредено от волята на страните за сключването му. Респективно самият факт на сключване на недействителното споразумение, което страните доброволно и без получаването на каквито и да е правни или други съвети от страна на медиатора са постигнали, прекъсва напълно връзката между нарушението на задълженията на медиатора и последиците от недействителността. Поради това не следва да бъде прието, че и медиаторът дължи обезщетение в размера на престапаното по нищож-

ната или унищожената сделка, за чието сключване последният не участва и страна по която не е. Прегвиг това, следва да бъде предпочетено гледището, че отговорността на медиатора може да се свърже с доказано неизпълнение на вменените му посредством закона или поети в споразумението за медиация задължения, но нейният максимален обхват следва да бъде ограничен до размера на заплатеното за медиацията.

4. Видове неизпълнение, за които може да бъде ангажирана отговорността на медиатора

Интерес в тази насока представляват и най-честите видове неизпълнение, водещи до задължения на медиатора за компенсирание на вреди. За да бъде изготвен изчерпателен списък, следва да бъдат подробно изследвани и конкретните задължения, които имплицитно или изрично са заложени в закона. Сред тях на първо място се нарежда съблюдаването на принципите за опазването на поверителността, неутралността и безпристрастността. Неизпълнението им дискредитира процеса като такъв и може да обоснове отговорност на водещия за цялостно възстановяване на полученото възнаграждение поради факта, че на практика процедура по медиация не се е състояла, респективно отпаднало е основанието, на база на което е било заплатено възнаграждението.

Същевременно обаче това не ограничава и допълнителните вреди, които може да са възникнали конкретно в резултат от неспазването на всеки от тези принципи. Например случаят на неспазване на принципа на поверителността. Тук следва да бъдат разгледани две хипотези: 1) разкриването на конфиденциална информация от страна на медиатора пред трети лица, като така я прави достъпна до лица, извън определенния кръг; 2) използването на получената в процеса конфиденциална информация от страна на медиатора за лични цели или облаги. Независимо коя от двете хипотези ще бъде материализирана, за да бъде отговорен медиаторът за въз-

никналите вреди, те следва да се намират в пряка и непосредствена връзка с конкретното нарушение и да бъдат доказани от страната, чиято конфиденциална информация е била компрометирана.

В този контекст по аналогия в случаите на медиация между търговци може да се приложи Директива (ЕС) 2016/943 на Европейския парламент и на Съвета от 08.06.2016 г. относно защитата на неразкрити ноу-хау и търговска информация (търговски тайни) срещу тяхното незаконно придобиване, използване и разкриване, транспонирана в националното ни законодателство посредством приемането на Закона за защита на търговската тайна (ЗЗТТ)¹⁰. Член 10, ал. 1, т. 1. и 2 ЗЗТТ изрично предвижда правото на иск за претърпените вреди и пропуснатите ползи, ведно с преустановяването или забраната за използването или разкриването на търговската тайна, който по аналогия следва да намери приложение и спрямо медиатора и неговата отговорност. Макар ЗМ да се явява специален по отношение на ЗЗТТ, първият не съдържа изрична уредба на този аспект от отговорността на третото, независимо лице (медиаторът). Поради това следва да бъде прието, че ако медиаторът ползва информация, станала му достояние като част от медиационния процес и съставляваща търговска тайна, същият следва да обезщети страните за всички вреди, произтекли от това. Съдебната ни практика в тази насока¹¹, макар и постановена преди приемането на ЗЗТТ, е единодушна, че вредите, претърпени в резултат от разкриването на конфиденциална информация подлежат на обезщетение. Паралелно с това обаче, в повечето случаи съдебните решения изцяло се позовават на предвидените неустойки в договора, на база на който се цели ангажиране отговорността за нарушението на поверителността. Това е така предвид сериозните затруднения и на практика изцяло теоретичната възможност за доказване на размера на вредите, които биха възникнали в случай на неизпълнение на принципа на неразкриване на поверителната информация.

---

¹⁰ Закон за защита на търговската тайна, обн., ДВ, бр. 28 от 5 април 2019 г.

¹¹ Решение от 28.02.2014 г. на СРС по гр. г. № 57483/2012 г.; Определение № 881 от 23.12.2016 г. на ВКС по гр. г. № 3415/2016 г., III г. о., ГК.

Сходно заключение относно останалите видове медиация може да бъде достигнато посредством прилагането по аналогия на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни¹² и по-конкретно на чл. 82 от него, постановяващ правото на обезщетение на всички имуществени и неимуществени вреди, претърпени в резултат от разкриването на личните на страните данни.

На база на това може да бъде презумирано, че за да бъде ангажирана отговорността на медиатора, било за разкриване на търговска тайна или лични данни, станали му достояние в хода на процеса, било за ползването им за своя лична облага, на практика следва страните изначално да са уговорили неустойка за подобен тип неизпълнение на споразумението за инициране на процеса. Казано по друг начин, мислимо е (и на практика по начин на който и да е от участниците в процеса по медиация) да се изисква включването на неустойка в споразумението, която да бъде приложима в различните случаи на подобно неизпълнение. Последното е сигурен способ за получаване на адекватно обезщетение в случаите, в които страните не могат да ангажират достатъчни доказателства за размера на настъпилите вреди или пропуснатите им ползи.

На следващо място самостоятелно неизпълнение на задълженията на медиатора би могло да съставлява и нарушаването на забраната да предоставя правно или всякакъв вид друго консултиране. Макар тя да налага въздържане от определено поведение, случаите на нейно неизпълнение на практика биха могли хипотетично да облагодетелстват консултираната страна или най-малкото да ѝ спестят разходите за правна консултация. Когато това стане достояние на насрещната страна, тя би могла да изисква компенсация за пропуснатото неизпълнение. Проблем е обаче точният начин на определяне на нейния размер. Нарушението на медиатора на

---

¹² Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните).

практика е спестило разности на консултираната страна, които другата страна вероятно е сторила. *Ergo*, може да се мисли че вредата, която подлежи на обезщетение от страна на медиатора, е в размер на заплатената сума за получаване на правен съвет, който другата страна е получила безвъзмездно и в разрез с принципите на процеса. Обосновка за подобна компенсация може да бъде потърсена и в принципа на равнопоставеността между страните, който подобна ситуация накърнява. Редом с това обаче интерес представлява хипотезата, при която страната, получила правен съвет, откаже да сключи спогодбата именно в резултат от консултирането, предоставено от медиатора. Тази хипотеза макар и екзотична в своята натура не би следвало да обоснове възможност за претендиране на пропуснатите ползи от насреещната страна, която иначе би сключила споразумение при по-изгодни параметри, постигнати преди предоставянето на правния съвет. Това е така поради невъзможността да бъде доказана именно пропуснатата полза на неконсултираната от медиатора страна, тъй като не е било налице предходна съществуваща правна връзка, която да е била нарушена вследствие на неправомерното поведение. Напротив, в тази хипотеза максималното, което може да се претендира, би бил размерът на изплатеното възнаграждение на медиатора за проведената процедура, която е била частично и лошо преследвана, поради което и е и недължима в нейния пълен размер.

5. Завишена професионална отговорност на медиатора

В контекста на изложеното становище, че отговорността на медиатора за вреди, произтекли в резултат от проведената процедура, е договорна, следва да се отчетат и регулативата кодекси за поведение към професионалните организации, в които членуват медиаторите, и които изискват от тях съблюването на специфични правила. За примери може да

бъгат дадени Кодексът за професионално поведение на Международния медиационен институт¹³, Стандартите за провеждане на медиация на Американската адвокатска колегия, Американската арбитражна асоциация и Асоциацията за решаване на конфликти¹⁴ и Европейския кодекс за поведение на медиатори¹⁵. Всички те съдържат завишена степен на отговорност на медиатора, включително и във връзка с необходимостта му да поддържа висока специализирана квалификация, дължима за всеки от поеманите от него казуси, както и да провежда процеса с дължимата грижа, като се съобразява с компетенциите на участниците и своята възможност да посвети на казуса дължимото му внимание. Това може да бъде поведено по общия знаменател, че всички медиатори, доброволно приели който и да е от стандартите, поемат повисоката степен на отговорност, която следва да бъде ангажирана в случай на неизпълнение. Практическото измерение на подобна изцяло теоретична възможност е спорна предвид факта, че което и да е от тези неизпълнения, на самостоятелно основание, е твърде вероятно да няма за пряка и непосредствена последица настъпването на вреди. Независимо от това обаче същите могат да бъдат отчитани в случаите когато е налице друго неизпълнение и те се явяват съпричиняващи даденото неизпълнение.

---

¹³ Кодекс за професионално поведение на Международния институт по медиация, [онлайн] <https://imimmediation.org/bg/practitioners/code-professional-conduct/> [достъпно 01.06.2021].

¹⁴ Model Standards of Conduct for Mediators [online] https://www.americanbar.org/content/dam/aba/administrative/dispute_resolution/dispute_resolution/model_standards_conduct_april2007.pdf [access 03.06.2021].

¹⁵ European Commission for the Efficiency of Justice (CEPEJ) Mediation Development Toolkit Ensuring implementation of the CEPEJ Guidelines on mediation [online] <https://rm.coe.int/cepej-2018-24-en-mediation-development-toolkit-european-code-of-conduc/1680901dc6> [access 07.06.2021].

6. Застраховка професионална отговорност на медиатора

Изложението до тук поставя на дневен ред въпросите от необходимостта за специфичен застрахователен продукт, чийто покрит риск да бъде именно гражданската отговорност на медиатора за вредите, причинени в резултат от упражняването на дейността му. Подобни застраховки за професионална отговорност не са рядкост и най-често отразяват растящите на практика случаи за възникване на подобни казуси. Предвид факта, че понастоящем в страната не са налице казуси, ангажиращи отговорността на медиатора, то вероятно и необходимостта от подобна форма на застраховане е нулева. Нейното приемане обаче би било обект на обсъждане, в случай че отговорността на медиатора би била нормативно уредена и като такава – нейното ангажиране би било съгласно изрично предвиден за целта ред.

7. Заключение

Следва да бъде направено заключението, че медиаторът с действията и бездействията си в хода на процедурата носи договорна отговорност за вредите, настъпили в резултат от процеса. Обхватът на тази отговорност и вредите, които подлежат на обезщетяване, обаче не е изначално определен и подлежи изцяло на доказване с всички процесуални средства предвидени в приложимия ред по ГПК. За целта на анализ подлежат конкретните поети от медиатора задължения по начина, по който те са заложили в споразумението за инициране на процеса, при отчитане на неговото специфично членство в групи професионални асоциации и размера на вредите, в причинна връзка с установеното неизпълнение.

Цитирани източници

Апостолов, И. *Облигационно право. Част 1: Общо учение за облигацията*. София, Изг. на БАН, 1990 (Apostolov, I. *Obligatsionno pravo. Chast 1: Obshto uchenie za obligatsiyata. Sofïa, Izd. na BAN, 1990*).

Калайджиев, А. *Облигационно право. Обща част*. София, Сиби, 2020 (Kalaydzhiiev, A. *Obligatsionno pravo. Obshta chast. Sofia, Sibi, 2020*).

Кожухаров, А. *Облигационно право. Общо учение за облигационното отношение*. София, Юриспрес, 2002 (Kozhuharov, A. *Obligatsionno pravo. Obshto uchenie za obligatsionното otноshenie. Sofia, Yurispres, 2002*).